

Kr., det vil sige omtrent fordoblet. For Sparekassernes Vedkommende var Indskuddet i 1902 godt 681 Mill. Kr., men i 1912 var det kun steget til 844 Mill. eller i alt med 163 Mill. Kr. I 1902 var Indskuddene i Sparekasserne to Hundrede nogle og tredive Millioner Kroner større end i Bankerne, men i 1912 er Bankerne ikke alene nåede op ved Siden af Sparekasserne, men de er gaaede forbi dem med godt 40 Mill. Kr. Om denne Udvikling er heldig, derom kan der jo være forskellige Meninger. Jeg for min Part ser saaledes paa det, at det, at Bankerne i den Grad faar Førerskabet indenfor Pengeverdenen, at Sparekasserne lidt efter lidt bliver afkapitaliseret, vil virke skadeligt; det vil føre til, at Pengene bliver dyrere. Jeg vil tillade mig blot at anføre et enkelt Eksempel — man vil maaske sige, at et enkelt Eksempel intet beviser, men jeg tror, at det viser den Retning, hvori Udviklingen vil gaa, hvis Bankerne bliver de ledende. En Kommune henvendte sig baade til en Bank og en Sparekasse med Forespørgsel, om de vilde staa i Forskud ved Husinstallationer og paa hvilke Betingelser. Der kom Tilbud fra begge disse Institutioner, men medens Banken forlangte 6 pCt., fik man fra Sparekassen et Tilbud paa 5 pCt., Sparekassen var altsaa en hel Procent billigere end Banken. Jeg er sikker paa, at saaledes vil det fremtidig gaa; Bankerne vil blive dem, der skaffer os dyrere Penge. Derfor vilde det ganske sikkert være heldigt, om man satte en Stopper for, at Bankerne gennem en høj Indlaansrente i den Grad trak Kapitalen til sig. Med Forslagets Regler vil det i det lange Løb være umuligt for Sparekasserne at følge med i Kappelstriden om at sætte Indlaansrenten op, idet Bankerne jo har friere Hænder til at arbejde med den indskudte Kapital. Lidt efter lidt vil Sparekasserne blive ude af Stand til at opfylde deres hidtidige Mission. Den høje Indlaansrente har ganske sikkert ogsaa Indflydelse paa de lave Kurser paa vore Kreditforeningsobligationer. Naar Folk i Banker og Sparekasser kan faa $4\frac{1}{2}$, ja 5 pCt., køber de ikke Kreditforeningsobligationer til 4 eller $4\frac{1}{2}$ pCt., uden at disses Kurser er trykkede langt ned. Men lave Kurser paa Kreditforeningsobligationer betyder atter dyrere Prioriteter og dermed højere Husleje. Den høje Indlaansrente vil saaledes i det lange Løb skabe Fordyrelse paa alle Omraader.

Jeg har derfor stillet mit Ændringsforslag om, at Indlaansrenten skal stilles

i nogenlunde Forhold til Kursen paa vore Kreditforeningsobligationer. Jeg peger atter paa, hvad Vilhelm Lassen i sit Foredrag om Bankgarantien sagde om, at de paagældende Banker ved den høje Indlaansrente havde afskaaret sig fra at kunne anbringe deres Kapitaler i sikre Værdipapirer. Naar deres Indlaansrente var 5 pCt., kunde de naturligvis ikke købe 4 pCt.s Obligationer, selv om Kursen var lav. Og noget lignende kan siges for Øjeblikket. Hvis mit Forslag vedtages, vil Bankernes Indlaansrente altid komme til at staa i et saadant Forhold til Kursen paa Obligationerne, at man virkelig kan købe Obligationer for Sparemidlerne. Er Kursen paa $4\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer under pari, kan Sparekasser og Banker give $4\frac{1}{2}$ pCt. og endda anbringe deres Penge i disse Obligationer; men gaar Obligationerne op i pari, vil det være naturligt, at Indlaansrenten gaar ned, saa kan Banker og Sparekasser atter anbringe deres Penge i Kreditforeningsobligationer. Jeg tror, at Vedtagelsen af mit Forslag vil hidrage dels til at forhindre den stærke Kappelstrid mellem Banker og Sparekasser om at drage Indlaanskapital til sig og dels til, at vore Pengeforhold kommer ind under mere rimelige Vilkaar, saa at vi kan faa nogenlunde billige Penge at arbejde med; det vil jeg nemlig anse for at være til Fordel for hele Samfundet. — Hermed skal jeg anbefale det af mig stillede Forslag.

Rambusch: Der er et enkelt Punkt, angaaende hvis Forstaaelse jeg gerne vil tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister, idet jeg ikke synes, at det ganske klart fremgaar af de faldne Udtalelser, hvad Meningen dermed har været. Ordene har da ogsaa været Genstand for forskellig Fortolkning i Forretningskredse. Det hedder i andet Punktum af § 4: „Aktieselskaber og Andelsselskaber, der driver Bankvirksomhed, er pligtige og eneberettigede til at benytte Ordet „Bank.““ Det er angaaende dette Udtryk „eneberettigede“, at jeg gerne vil udbede mig nærmere Forklaring. Efter de foregaaende Forhandlinger synes Meningen at være, at Indskrænkningen rettes mod Forretninger, der driver andet end Bankvirksomhed, men efter Ordlyden kan det ogsaa forstaaes og er blevet forstaaet saaledes, som om det derved skulde være forbudt Enkeltmand at drive eller holde en Bank, og det synes jeg ikke, at der er nogen Grund til. Jeg ved ikke, om det